

Eigenvurdering DIDAENG2 våren 2019

Våren 2019 var 34 studentar melde til undervisning og vurdering i PPU-emnet Engelskdidaktikk 2 (DIDAENG2). 31 av desse møtte til eksamen.

Undervisninga i emnet DIDAENG2 har hatt fokus på fleirspråklegheit, interkulturell kompetanse, litteratur og danning, kritisk analyse av læremiddel, praktisk grammatikkundervisning, skrivedidaktikk og vurdering.

Det følgjande er hovudpunkt frå studentevalueringa. Her svarte 15 studentar på første del av undersøkinga; 14 svarte på heile undersøkinga. Svarprosenten var altså på litt under 50.

Undervisninga på emnet var ikkje gjort obligatorisk på dette tidspunktet, men det var generelt godt oppmøte. Dei aller fleste studentane oppgav at dei hadde møtt til 75% eller 100% av undervisninga. Mange av studentane viste fagleg engasjement under undervisningsøktene og deltok i diskusjonar om didaktiske spørsmål.

Evalueringa viser at studentane var jamt over nøgde med informasjonen om emnet og med vanskegraden og framdrifta i studiet. Dei fleste meinte også at læringsutbyttet frå studiet var i tråd med emneplanen. Det var merknader om noko overlapp mellom didaktikk og pedagogikk, men kommentarane uttrykte stort sett at dette var snarare ein fordel enn ein ulempe.

Ein del av studentane melde at prosjektoppgåve, pensumlitteratur og arbeidsmengda generelt var for omfattande i høve til 7,5 studiepoeng. Nokre av studentane meinte også at studiet la for mykje vekt på teori og at det var for lite praktisk og klasseromsretta. Sjølv om emnet vart opplevd som krevjande, framstod studentane sin tidsbruk til sjølvstudium som nokså sparsam. Rundt 40% av studentane kryssa av at dei hadde arbeidd sjølvstendig med emnet ca. 2 timar pr. veke, og ca. 30% oppgav å ha brukt mindre enn 2 timar pr. veke.

Kvaliteten på undervisninga var studentane i hovudsak nøgde med, og dei melde om godt høve til å delta, ytra seg og diskutera i undervisningsøktene. Ein del av studentane sakna likevel ei meir praktisk seminarform der dei kunne arbeida meir konkret med læremiddel og læringsaktivitetar, laga undervisningsopplegg osv.

Konklusjon:

1) Studentane må informerast i endå tydelegare former om kva eit profesjonsstudium inneber, og at profesjonsretta emne generelt er meir komplekse og meir krevjande enn reine disiplinemne. Det vil også vera viktig å oppmoda studentane til å setja av nok tid til sjølvstudium og til å danna kollokviegrupper der dei kan diskutera teori og språkdidaktiske problemstillingar.

2) Ønsket om at undervisninga i endå større grad vert retta mot den praktiske utøvinga av læreryrket er tilbakevendande i studentevalueringane av DIDAENG-emna. Undervisninga på desse emna gjer allereie mykje for å relatera teori til praktisk undervisning og læring, og temaet er jamleg på agendaen i fagmiljøet. I undervisningsøktene kan ein likevel vurderer om det er rom for å involvera studentane endå meir i diskusjonar omkring cases osv. Som ein student uttrykte det i undersøkinga: i staden for å gå frå teori til praksis, kan det i nokre tilfelle vera konstruktivt å starta med det praktiske og deretter relatera til teori. Uansett vil nok masterkravet på PPU koma til å ha ein positiv effekt på dette området. Studentar som har skriva ei masteroppgåve har fått god trening i å relatera empiri til teori, noko som også kan vera til hjelp i arbeidet med å sjå samanhengane mellom teori og praksis i språklæring og undervisning.

Bergen, august 2019

Sigrid Ørevik

Emneansvarleg DIDAENG2